

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bełchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Paszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Renata Snopek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie Moniki Rorat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 grudnia 2016 roku, 17 stycznia 2017 roku, 20 lutego 2017 roku

sprawy:

1. **A. P. (z domu Z.)** ur. (...) w K. c. R. i A. z d. B.,

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od marca do października 2015r w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd przedstawiciela (...) N. w osobie (...) S. N. co do zamiaru wywiązania się z umów kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów oraz co do faktu prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w K. przy ulicy (...) na rzecz której zawarła umowę kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów w dniu 30.03.2015r i 07.07.2015r w wyniku czego doprowadziła (...) N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 107.561,63 działając tym samym na jej szkodę przy czym czynu tego dopuściła się wbrew obowiązującemu zakazowi prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek wydanemu przez Sąd Rejonowy w Koszalinie sygn. Akt VII Gzd 65/14,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od 30 marca 2015r do 15 maja 2015r w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd K. N. prowadzącego działalność (...) w taki sposób że zleciła transport frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów z miejscowości R. do miejscowości B. a które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i nie wywiązała się z przedmiotowej umowy doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.904zł działając na szkodę K. N.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

2. **T. P.** ur. (...) w B. s. L. i J. z d. P.,

oskarżonego o to, że:

III. w okresie od marca do października 2015r w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd przedstawiciela (...) N. w osobie (...) S. N. co do zamiaru wywiązania się z umów kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów oraz co do faktu prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w K. przy ulicy (...) przez A. Z. na rzecz której zawarto umowę kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów

w dniu 30.03.2015r i 07.07.2015r w wyniku czego doprowadził (...) N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 107.561,63 działając tym samym na jej szkodę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie od 30 marca 2015r do 14 maja 2015r w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd K. N. prowadzącego działalność (...) w taki sposób że zlecił transport frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów z miejscowości R. do miejscowości B. a które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i nie wywiązał się z przedmiotowej umowy doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.904zł działając na szkodę K. N.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

V. w okresie od 30 marca 2015r do 6 maja 2015r w nieustalonym miejscu działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd P. W. (...) Usługi (...) - sprzętowe P. W. w taki sposób że zlecił transport frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów z miejscowości R. do miejscowości B. a które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i nie wywiązał się z przedmiotowej umowy doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł działając na szkodę P. W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

orzeka

1. uznaje **A. P. (z domu Z.)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie I uzupełniając jego opis, iż w okresie od marca 2015 roku wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

2. uznaje **A. P. (z domu Z.)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie II wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

3. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy oskarżonej jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary grzywny i wymierza jej kary łączne 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej A. P. (Z.) na okres 3(trzech) lat próby;

5. uznaje **T. P.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z punktów: III z tym uzupełnieniem, że od marca 2015 roku wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., IV wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz V wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i po przyjęciu, że przypisane występki popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza za to oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary 2(dwóch) lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu T. P. na okres 3(trzech) lat próby;

7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka tytułem obowiązku naprawienia szkody za czyny z punktów I – IV solidarnie od A. P. (Z.) i T. P. na rzecz:

- (...) N. kwotę 107.561,63 zł (stu siedmiu tysięcy pięciuset sześćdziesięciu jeden złotych i sześćdziesięciu trzech groszy);

-na rzecz K. N. kwotę 5.904 zł (pięć tysięcy dziewięćset cztery);

8. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka tytułem obowiązku naprawienia szkody za czyn z punktu V od T. P. na rzecz P. W. kwotę 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych;

9. pobiera od A. P. (Z.) kwotę 1100 (tysiąc sto) złotych tytułem opłaty oraz zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków;

10. pobiera od T. P. kwotę 1500 (tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty oraz zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 697/16

UZASADNIENIE

A. Z. (obecnie P.) prowadziła firmę (...) z siedzibą w K.. Reprezentantem firmy (...) był T. P.. Obecnie A. Z. i T. P. są małżeństwem. Postanowieniem z dnia 06 listopada 2014r. sygn. akt VII Gzd 65/14 Sąd Rejonowy w Koszalinie zakazał A. Z. prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek na okres 5 lat. W dniu 21 stycznia 2015 roku firma (...) została wykreślona (...). Pomimo wykreślenia z rejestru i zakazu prowadzenia działalności gospodarczej A. Z. i T. P. nadal prowadzili firmę.

(dowód: odpis postanowienia k. 28 ze zb A, wypis z (...) k.16- 23 ze zb. A, częściowo wyjaśnienia A. Z. k. 107 zb A, wyjaśnienia T. P. k. 111 zb. A, kserokopia dowodu osobistego i prawa jazdy k. 109-110 akt głównych)

Dla celów (...) zawarła umowę z (...) sp. z o.o., które to wybierało podmioty mające dokonać odbioru odpadów stanowiących własność(...). (...) zawierała z tymi podmiotami umowy, w których określano warunki odbioru odpadów i zapłaty ceny. W marcu 2015 roku (...) wystawiło zapytanie ofertowe dotyczące odbioru odpadów. Na zapytanie odpowiedziała między innymi A. Z., wobec której postanowieniem z dnia 06 listopada 2014r. sygn. akt VII Gzd 65/14 Sąd Rejonowy w Koszalinie zakazał prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek na okres 5 lat. By ukryć przedmiotowy fakt A. Z. załączyła nieaktualny wypis z (...) z 2012 r. Nie sprawdzono dokumentów załączonych przez A. Z.. A. Z. i T. P. kilkakrotnie byli w N. by złożyć swoją ofertę. A. Z. ostatecznie podpisała dwie umowy na odbiór odpadów w dniu 30.04.2015 roku oraz 07.07.2015 roku. A. Z. kontaktowała się z (...) osobiście. Zawsze przyjeżdżała ze swoim obecnym mężem T. P..

(dowód: zeznania M. M. (1) k.112-113 , k. 8-9 zb. B, k. 53 zb. B, zeznania M. M. (2) k. 93 odw.,k. 1-4 ze zb. B, umowy k. 10-15 ze zb. A, wypis z (...) złożony przez A. Z. k. 31-32 zb. A)

W ramach obowiązywania umów w okresie od kwietnia 2015 roku do września 2015 roku odpady były odbierane przez samochody ciężarowe zamawiane przez A. Z. lub T. P.. A. Z. i T. P. kontaktowali się w celu odbioru odpadów z (...) ze adresów emailowych (...) lub (...) lub (...). Za odebrane odpady wystawiano faktury VAT. Wystawiano również karty odbioru odpadów. Odbiór odpadów kwitowała A. Z.. Była taka sytuacja, że przedmiotowe karty odbierał osobiście T. P. w B. od M. M. (1). Za odebrane odpady wystawiono faktury na łączną kwotę 107.561,63 zł. Pomimo kilkakrotnych wezwań do zapłaty żadna z faktur nie została zapłacona przez oskarżonych.

(dowód: zeznania M. M. (1) k.112-113 , k. 8-9 zb. B, k. 53 zb. B, zeznania M. M. (2) k. 93 odw.,k. 1-4 ze zb., wezwanie do zapłaty k. 3 zb. A, faktury VAT k. 4-9 zb. A, formularz ofertowy k. 33-34 zb. A, potwierdzenia odbioru odpadów k. 35-57).

Transport odpadów był zamawiany przez oskarżonych na giełdzie transportowej lub bezpośrednio u przewoźników. T. P. (jako przedstawiciel firmy (...)) i A. Z. kilkakrotnie kontaktowali się K. N. i zamawiali transport butelek PET z B. i odpadów z N.. T. P. kontaktował się z nr tel. (...). Oskarżeni nie wywiązali się z płatności za transport wobec K. N.

na kwotę 5904 zł. Gdy pokrzywdzony kontaktował się z nimi odwiekali wszystko w czasie, a później przestali odbierać telefony. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w dniu 02.11.2015r. w sprawie sygn. akt VGNC 1282 wydał nakaz zapłaty wobec P. Z. na kwotę (...). Podobna sytuacja miała miejsce w stosunku do przewoźnika P. W.. Tyle tylko, że w tym przypadku z T. W. kontaktował się wyłącznie T. P. z nr tel. (...). Również za transport odpadów nie została uiszczona kwota 1500 zł.

(dowód: zeznania K. N. k. 70, k. 31-33 zb B, zeznania P. W. k. 70, k. 35-37 zb. B, zeznania P. K. k. 17-18 zb. B, zeznania R. S. k. 22-24 zb. B, zeznania D. S. k. 26 zb. B, nakaz zapłaty k. 74 akt głównych)

T. P. jest żonaty. Ma na utrzymaniu trójkę dzieci w tym dwoje dorosłych. Nie był leczony psychiatrycznie ani neurologicznie. Był karany.

(dowód: oświadczenie T. P. k. 110, karta karna k. 98, odpisy wyroków k. 92, 96-98)

T. P. w toku postępowania nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Stwierdził, że firma (...) ma pieniądze i może zapłacić za zobowiązania. Nadto on i jego obecna żona otrzymywali faktury, ale nie mogli ich skojarzyć z żadnym surowcem bo nie otrzymywali kart odpadów. Co do drugiego z czynów T. P. stwierdził, że należność została uregulowana. Natomiast P. W. w ogóle nie kojarzy z uwagą na dużą liczbę spedytorów z którymi współpracuje.

A. Z. (obecnie P.) ma 29 lat. Na utrzymaniu posiada jedno dziecko. Prowadziła działalność gospodarczą do maja 2015 roku. Nie była leczona psychiatrycznie neurologicznie lub odwykowo. Była karana.

(dowód: oświadczenie oskarżonej k. 106, karta karna k. 95, odpis wyroku k. 103-104)

Oskarżona nie przyznała się do zarzucanych mu czynów. Stwierdziła, że co prawda podpisywała karty odbioru odpadów, ale nie otrzymała potwierdzenia zwrotnego w związku z tym nie zapłaciła za faktury. Z panem M. M. (1) kontaktował się T. P.. Co do drugiego z zarzutów nie kojarzy pokrzywdzonego K. N..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny i oczywisty wskazuje, że oskarżeni T. P. i A. Z. (obecnie P.) dopuścili się zarzucanych im czynów. Dowody w sposób niebudzący wątpliwości wykazują zamknięty ciąg poszlak, który nie daje podstaw do przyjęcia jakiegokolwiek innej wersji wydarzeń. Co do czynu I i III przede wszystkim Sąd opierał się tu na zeznaniach M. M. (2) i M. M. (1), którzy wskazali w sposób przekonujący i wiarygodny jak wyglądało podjęcie współpracy z firmą (...). Ich zeznania korespondowały z załączoną dokumentacją w postaci faktur, kart odbioru odpadów, wezwań do zapłaty i wypisów (...). W związku z powyższym Sąd uznał, że linia obrony oskarżonych nie wytrzymuje krytyki. Ciąg zdarzeń ustalony za pomocą w/w dowodów w sposób dobitny wskazuje, że oszustwa na szkodę (...) N. dopuścili się T. P. i A. Z. (P.) działając wspólnie i w porozumieniu. Współsprawstwo oskarżonych nie budzi żadnych wątpliwości. Oboje przyjeżdżali do (...) w N. składać oferty. Nadto A. Z. wyjaśniła, że T. P. był reprezentantem firmy (...). W tym miejscu Sąd wskaże przedmiotową sekwencję wydarzeń, która dowodzi winy oskarżonych.

- po pierwsze postanowieniem z dnia 6 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Koszalinie zakazał A. Z. prowadzenia działalności gospodarczej. Firma (...) została wykreślona z (...) z dniem 21 stycznia 2015r. Sąd w tym zakresie opierał się nie kwestionowanych przez strony dokumentach – odpisie postanowienia i wypisie z (...). Pomimo tego, że A. Z. nie mogła już prowadzić działalności gospodarczej, odpowiedziała na zapytanie ofertowe (...) w N.. Mało tego do swojej oferty umyślnie załączyła nieaktualny wypis (...) z 2012r. w celu ukrycia faktu, iż ma zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Już sam ten fakt wskazuje na z góry powzięty zamiar oskarżonych oszukania(...) N.. Oskarżona bowiem nie miała prawa zgłaszać swojej oferty;

- po drugie dokumenty w postaci kart odbioru odpadów podpisane przez A. Z. świadczą o tym jednoznacznie, że towar został odebrany. Zresztą sami oskarżeni przedmiotowego faktu nie kwestionowali. Nie negowali również, że nie uiszcili żadnej zapłaty za towar. Przedmiotowy fakt potwierdza rzeczywisty zamiar oskarżonych.

Zatem Linia obrony oskarżonych nie wytrzymuje krytyki. Sądowi z urzędu wiadomo, że oskarżeni bronią się zawsze w ten sam sposób, że zaszło jakieś nieporozumienie, nie dostarczono dokumentów i w związku z tym nie mogli dokonać zapłaty, ale firma (...) ma pieniądze i ureguje należność. Absurdalne są wręcz tłumaczenia T. P., który stwierdził, że nie mógł sparować otrzymanych faktur z odebranymi surowcami. Przecież A. Z. związała się dwoma umowami na odbiór odpadów i od kwietnia 2015r. do września 2015r. przedmiotowe odpady odbierała. Zatem oczywistym jest, że faktury były właśnie wystawiane za te odpady. Mimo to, oskarżeni żadnej wpłaty nie dokonali. Oskarżonym wysyłano również wezwania do zapłaty, które pozostały bez odpowiedzi. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że oskarżeni wyjaśniając w 2016r cały czas mówią jakby firma (...) normalnie funkcjonowała, mimo że zakaz prowadzenia działalności gospodarczej obowiązuje od 2014 r., a firma została wykreślona z rejestru w styczniu 2015 roku.

Zeznania P. K., R. S., D. S. potwierdzały jedynie fakt odbioru odpadów. Świadkowie ci natomiast nie mieli nigdy kontaktu z oskarżonymi.

Zatem jeszcze raz podkreślić należy, że wskazany wyżej zamknięty ciąg poszlak oparty na należycie ocenionych dowodach w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazuje, że:

- A. Z. (P.) w okresie od marca 2015 do października 2015r w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd przedstawiciela (...) N. w osobie (...) S. N. co do zamiaru wywiązania się z umów kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów oraz co do faktu prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedziba w K. przy ulicy (...) na rzecz której zawarła umowę kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów w dniu 30.03.2015r i 07.07.2015r w wyniku czego doprowadziła (...) N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 107.561,63 działając tym samym na jej szkodę przy czym czynu tego dopuściła się wbrew obowiązującemu zakazowi prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek wydanemu przez Sąd Rejonowy w Koszalinie sygn. Akt VII Gzd 65/14, czym wypełniła dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k.

- T. P. w okresie od marca 2015 do października 2015r w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd przedstawiciela (...) N. w osobie (...) S. N. co do zamiaru wywiązania się z umów kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów oraz co do faktu prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedziba w K. przy ulicy (...) przez A. Z. na rzecz której zawarto umowę kupna frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów w dniu 30.03.2015r i 07.07.2015r w wyniku czego doprowadził (...) N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 107.561,63 działając tym samym na jej szkodę, czym wypełnił dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 kk wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - zob. postanowienie SN z 4 stycznia 2011 r., III KK 181/10, LexPolonica nr 2488743 (OSNKW 2011, nr 3, poz. 27). Wymóg kierunkowego działania sprawcy czynu z art. 286 § 1 k.k. podkreślał wielokrotnie Sąd Najwyższy, wyrażając m.in. pogląd, że przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jako charakteryzujące się celem w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej należy do tzw. przestępstw kierunkowych i może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim. W ustalonych realiach tak zdefiniowany zamiar należy przypisać oskarżonym. Wykorzystali oni bowiem kilka „oszukańczych” zabiegów by wprowadzić w błąd (...) w N. i uzyskać towar,

za który od początku nie mieli zamiaru zapłacić. Świadczą o tym w sposób jednoznaczny wyżej wskazane dowody, a przede wszystkim posłużenie się nieaktualnym wypisem z (...) i niezapłacenie za odpady.

A. Z. dodatkowo prowadziła działalność gospodarczą pomimo orzeczonego zakazu. Niewątpliwie wypełniła swoim zachowaniem dyspozycję art. 244 k.k. Działała z pełną świadomością, gdyż umyślnie posługiwała się nieaktualnym wypisem z (...) by ukryć przedmiotowy fakt.

Co do czynu II i IV sprawstwo oskarżonych również nie budzi wątpliwości. Sąd opierał się tu na zeznaniach K. N., który w sposób logiczny i konsekwentny wykazał, że oskarżeni nie zapłacili mu za usługę transportową. Wskazał numer telefonu oskarżonych, z którego kontaktowali się z pokrzywdzonym w celu zamówienia transportu. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że ten sam nr telefonu T. P. podał będąc przesłuchiwany przez policję. Wykonanie transportu potwierdzają dokumenty odbioru odpadów. Zatem wyjaśnienia T. P., iż kwota dla K. N. została uregulowana stanowi nieudolną linię obrony. A. Z. pomimo kontaktów z pokrzywdzonym stwierdziła, że w ogóle takiego faktu nie kojarzy. Oskarżeni nie wykazali żadnego dowodu zapłaty. Nie bez powodu K. N. wystąpił o wydanie nakazu zapłaty. Nakaz zapłaty został wydany jednak na P. Z., bowiem T. P. przedstawiał się jako pełnomocnik firmy (...), której właścicielem był brat A. Z..

W związku z tym Sąd uznał, że:

- A. Z. w okresie od 30 marca 2015r do 15 maja 2015r w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd K. N. (...) w taki sposób że zleciła transport frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów z miejscowości R. do miejscowości B. a które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i nie wywiązała się z przedmiotowej umowy doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.904zł działając na szkodę K. N. czym wypełniła dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k.

-T. P. w okresie od 30 marca 2015r do 14 maja 2015r w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd K. N. (...) w taki sposób że zlecił transport frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów z miejscowości R. do miejscowości B. a które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i nie wywiązał się z przedmiotowej umowy doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.904zł działając na szkodę K. N. czym wypełnił dyspozycję z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Rozważania prawne dotyczące art. 286 § 1 k.k. poczynione powyżej zachowują swoją aktualność również do tych czynów.

Co do czynu V Sąd również uznał, że sprawstwo oskarżonego T. P. nie budzi wątpliwości. Sąd opierał się tu na zeznaniach P. W.. Sposób postępowania oskarżonego był identyczny jak w stosunku do K. N.. Oskarżony zamówił transport, a kiedy przyszło do zapłaty kontakt się z nim urwał. Wyjaśnienia oskarżonego nie wytrzymują krytyki. Trudno bowiem przyjąć, że T. P. w ogóle nie kojarzy P. W. skoro kilkakrotnie z nim rozmawiał. W ten nieudolny sposób próbuje odsunąć od siebie odpowiedzialność. Tym bardziej usługa wykonana przez P. W. znajduje potwierdzenie w karcie odbioru pojazdu.

W związku z tym Sąd uznał, że T. P. w okresie od 30 marca 2015r do 6 maja 2015r w nieustalonym miejscu działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd P. W. (...) Usługi (...) - (...) P. W. w taki sposób że zlecił transport frakcji uzyskanych z selektywnej zbiórki odpadów z miejscowości R. do miejscowości B. a które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego i nie wywiązał się z przedmiotowej umowy doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł działając na szkodę P. W. czym wypełnił dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Na marginesie zaznaczyć należy, że do wszystkich czynów zarzucanych oskarżonym Sąd stosował ustawę obowiązującą w chwili popełnienia czynów gdyż była ona dla sprawców w realiach tej sprawy korzystniejsza. Chodzi tu między

innymi o łagodniejsze przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Dlatego w podstawie prawnej skazania Sąd dał temu wyraz przez powołanie art. 4 § 1 k.k. Przy czym Sąd stoi na stanowisku, że powołanie art. 4 § 1 k.k. jedynie w podstawie skazania jest wystarczające by wskazać, że Sąd w całej rozciągłości stosuje ustawę dawniejszą jako korzystniejszą. Z tego względu zbędne jest powoływanie art. 4 § 1 k.k. przy każdym rozstrzygnięciu zawartym w wyroku. W stosunku do T. P. Sąd przyjął instytucję ciągu przestępstw w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. bowiem czyny zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu.

Czyny A. Z. (P.) i T. P. był zawinione, karygodne i karalne. Nie zachodziły bowiem żadne okoliczności wyłączające winę czy karalność czynu. Jego stopień społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk czynnikami limitującymi rozmiar sankcji karnej za popełnione przestępstwa są stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, których wymierzana w granicach sędziowskiego uznania kara nie powinna przekraczać. Wymierzając karę należy nadto mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do § 2 powołanego wyżej przepisu, uwzględnić należy w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Dokonując doboru reakcji karnej za osądzane czyny Sąd Rejonowy przede wszystkim oceniał by kary były adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Biorąc pod uwagę to, że oskarżeni umyślnie, z pełną premedytacją, poprzez szereg „oszukańczych” zabiegów wprowadził błąd kilka podmiotów, które do dzisiaj nie odzyskały niemałych kwot należało uznać, że czyny te cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. Do tego oskarżeni byli karani za podobne przestępstwa.

Z uwagi na powyższe Sąd wymierzył A. Z. (P.) za czyn I karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 stawek dziennych po 20 zł każda. Za czyn II karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek po 20 zł każda. Orzeczone kary są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów.

W stosunku do oskarżonego T. P. Sąd zastosował instytucję ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 300 stawek dziennych po 20 zł każda

Dotychczasowa historia życia A. Z. i T. P., ich uprzednia karalność wskazuje, że kary łagodniejsza spowodowałaby poczucie bezkarności. Mimo to Sąd uważa, że wobec oskarżonych istnieje pozywana prognoza kryminologiczna dlatego zgodnie z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie orzeczonych kar łącznej (wobec A. Z.) i jednostkowej wobec (T. P.) pozbawienia wolności zawiesił oskarżonym na okres 3 lat próby. Głównym motywem przyświecającym Sądowi przy warunkowym zawieszeniu kar było to żeby oskarżeni naprawili szkody pod groźbą zarządzenia im wykonania warunkowo zawieszonych kar.

Na podstawie art. 46 § 1 kk. Sąd orzekł od oskarżonych obowiązek solidarnego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...)N. kwoty 107.561,63 zł, a na rzecz K. N. kwoty 5.904zł. Na marginesie zaznaczyć należy, że w stosunku do K. N. nie mógł mieć zastosowania art. 415 k.p.k. bowiem nakaz zapłaty został wydany na inną osobę niż oskarżeni.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego T. P. kwotę 1500 zł na rzecz P. W. tytułem obowiązku naprawienia szkody. Pokrzywdzony o to wnosił.

Kwoty szkód nie budziły żadnych wątpliwości wobec tego wnioski należało w całości uwzględnić.

Na koszty postępowania złożyły się wydatki wyłożone przez Skarb Państwa w związku z koniecznością, uzyskania karty karnej oraz ryczałty za doręczenia w obu fazach postępowania. Zgodnie z art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonych koszty sądowe uznając, że ich uiszczenie nie będzie dla T. P. i A. Z. zbyt uciążliwe.

Oplaty wymierzono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.